

Kızıl Güneş / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı, Sözler

написано kitapçı | 22 января, 2025

Kızıl Güneş / dedektif hikaye BİR ALMANYA POLİSİYESİ: KIZIL GÜNEŞ

Sabahın olduğunu gökyüzüne bakıp anlamak mümkün değildi. Hava hâlâ karanlıktı ama yaşlı kadın için, uzun yıllardır, bu saatler uyanma saatiydi. Ruh o genç ve dinamik kadın olsa da, ne yazık ki bedeni ruhuyla anlaşılamıyordu. Elini yüzüne doğru çevirip baktı. “Durum hiç de fena değil,” diye geçirdi aklından. Üst kata çıkan merdivenlerden düşmesi iyi olmamıştı ama yine de el bileğindeki çatlakla ucuz atlatmış sayılırdı. Kahvesini alıp kış bahçesinin rahat koltuğuna kuruldu. Arkasında dikilen adamı fark etmedi bile. Biten kahvesinin fincanını sehpa koyarken geldi ilk darbe. Saçlarından yakalayan adam, diğer eliyle de boğazını sıkıca kavrayıp, başını hızla önündeki sehpa vururken, başından çok çene kemiği sızladı. Ağzının içinde bir sıcaklık hissetti. Kan mıydı bu? Evet, ağzındaki kanın kokusunu alabiliyordu. Nefret ederdi kan kokusundan! Savaşın ayrıntılarını hatırlayamayacak kadar küçüktü o zamanlar ama savaştan aklına kazınmış tek anı kan kokusuydu.

Adamın onu yerde sürüklerken, “Göster çabuk! Nerede kasa?” dediğini, belli belirsiz duydu. O an ilk kez başını çevirip, kendisini yerde sürükleyen adama baktı. Yüzündeki kar maskesinden sadece gözleri görünen adam, hiç de dostça bakmıyordu. Yerde yatan kadını tutup ayağa kaldırdı.

“Kasa nerede?”

Yaşlı kadın susuyordu. Onun sessizliğine sinirlenen adam, suratına sıkı bir tokat yapıştırdı. Tokattan çok bir yumruk yediğini düşünen kadının burnundan akan kan çenesinden damlıyordu. Adam tekrar sordu. Sorarken vurmaya devam ediyordu. “Kasa falan yok,” diyebilirdi. Artık yumrukların, tokatların ne taraftan geldiğini anlayamayan kadın, salonun ortasındaki masaya kapaklandı.

Adam onu sıkıca kavradı ve üst kata çıkan merdivenlere doğru sürüklemeye başladı. Bu arada karnına koca bir tekme atmaktan da geri kalmadı. “Bir kabus görüyor olmalıyım,” diye düşündü kadın. Eğer bir kabus değilse, sağ kurtulmak bir rüya olacaktı.

Adam yine kasayı sordu. Kadın yine sustu. Artık ayağa kalkacak gücü kalmamıştı. Her yerde kan vardı. Duvarın dibine çöktü. Adam elindeki bıçağı kadına doğru sallayarak, yanına çömeldi. “Yakut gerdanlık nerede?”

Havaalanının devasa tavanına bakıp derin bir nefes aldı. Burası çok büyüktü. Çıkış kapısına gelmek için, uzun bir yol yürümesi gerekmişti. Uzun pasaport kontrol kuyruğunu ise, hatırlamak bile istemiyordu. Ablası onu çıkışta bekliyor olmalıydı. Dikildiği yerden havaalanının her köşesine tekrar baktı.

“Merhaba Almanya!”

Ablası Berrin, son on dakikadır trafikte bekleyen arabasının camını hafif aralarken, bir yandan da Sevda’yı soru yağmuruna tutuyordu. Eskiden de her seferinde içinden çıkamayacağını düşündüğü Berlin trafiğinden, daha gelir gelmez nasibini alan Sevda, ablasının sorularını yanıtlamak yerine sokakları inceliyordu. Hiç bir şey değişmemişti bu şehirde. Daha kalabalık olmuştu sadece. Gökyüzünün gri rengi, bu gri renge uyum sağlamaya çalışırcasına kasvetli renklere boyanmış sıra sıra apartmanlar, bu apartmanlardan çıkan birbirinden habersiz insanlar... Hepsi aynıydı. Ablası da hiç değişmemişti. Eskisi gibi cıvıl cıvıl, eskisi kadar neşeliydi.

İkisi de Berlin’de doğup, büyümüşlerdi. Berrin okulu bitirdikten sonra, aşık olduğu delikanlı ile evlenmiş, Sevda, annesi ve babasıyla Türkiye’ye kesin dönüş yapmıştı. Berrin’in tüm ısrarlarına rağmen, Sevda Almanya’da kalmaya yanaşmamıştı. Ablası ve eniştesi Andreas, neredeyse yirmi yıldır evliydi ve iki çocukları vardı. Eniştesi Cinayet Büro’da komiserdi. Çok hareketli bir hayatları olduğunu söylerdi ablası.

'Kriminal Komiser' karısı olmak zor işti. Aslında Sevda'nın da Türkiye'ye döndükten sonra, polislik mesleğini seçmesinde eniştesinin rolü büyüktü.

"Çocuklar bu odayı teyzeleri için hazırladılar. Sevildiğini bil..."

Ablasının uzattığı temiz havluları alırken, yeğenleri de teyzelerinin bavulunu odasına taşıma yarışına girmişlerdi. Zaman ne kadar çabuk geçiyordu. Bazen mutlu, bazen acılar içinde...

Sevgiyle yeğenlerine baktı. Yüreğindeki sızıyı belli etmemek için dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleştirdi. Gözyaşlarını içine akıtmayı öğrenmişti artık.

Saat gecenin yarısı olmuştu ve eniştesi eve daha yeni gelmişti. Son günlerde yürüttüğü bir cinayet soruşturması bütün vaktini alıyordu. Sevda'yı da bu konuda kendisine yardım etmesi için, danışman olarak önermiş, Savcının tüm itirazlarına rağmen, gerekli merciileri ikna edip onu Berlin'e çağırmıştı.

Bundan iki hafta önce yetmiş sekiz yaşındaki Silvia Höfner, evinde canice dövülerek ve bıçaklanarak öldürülmüştü. Cinayet aleti ortada yoktu. Olay Yeri İnceleme'nin ve Andreas ile ekibinin yaptığı tüm araştırmalar sonuçsuz kalmıştı. Elllerinde katile dair hiçbir ipucu yoktu.

Müstakil villalardan oluşan mahalle, Berlin'in fazla işlek sayılmayan ancak çoğunlukla zenginlerin oturduğu Zehlendorf ilçesindeydi. Evin çeşitli yerlerinde bulunan güvenlik kameralarının olay gününe ait görüntüleri ortada yoktu. Katil herşeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamış olmalıydı. Her ne kadar olaya hırsızlık süsü verilmek istense de bu zengin evinden çalınan sadece yakut bir gerdanlıktı.

Maktulün oğlu Markus Höfner de gerdanlığın kayıp olduğunu doğrulamıştı. Evdeki bazı fotoğraflarda annesinin boynunda görülen gerdanlık çok eski ve oldukça değerli bir mücevherdi. Hatta ona göre bu gerdanlık babasının en değerli varlığıydı.

Yaşlı kadının eski bir bürokrat olan kocası Paul Höfner, bundan beş yıl önce, doksan beş yaşındayken ölmüştü. Evlilik hayatları boyunca çevreleri tarafından hep sevgi ve saygı

gösterilen bir aile olmuşlardı. Oğulları doğru dürüst bir işte dikiş tutturamamış, baba parasıyla kırk yaşına kadar gelmişti. Markus'a göre, annesiyle son zamanlarda arasının bozuk olmasının sebebi, onun onayı olmadan evlendiği Türk kıızıydı. Andreas önce Markus Höfner'den şüphelenmişti. Maktulün tüm arkadaşları ve bazı komşuları, anne-oğulun sık sık tartıştıklarını onaylamışlardı. Batırdığı son işten sonra, Silvia Höfner oğluna yaptığı maddi desteği çekmişti. Annesinin ölümüyle tüm miras Markus Höfner'in olacaktı.

Fakat durum sanıldığı gibi değildi. Paul Höfner'in ilk eşinden bir de kızı vardı. Sabine Wolf... Annesi öldüğünde on beş yaşında olan Sabine, babasının kısa bir süre sonra kendinden çok genç bir kadınla evlenmesini hiç affedememiş ve büyükannesiyile yaşamak istediğini söyleyip Stuttgart şehrine yerleşmişti. Markus'un anlattığına göre, ablası babasının cenazesinde Silvia Höfner ile büyük bir tartışma yaşamıştı. Babasının vasiyetinde, tüm mal varlığının yönetimini karısına bırakmış olmasına bir türlü inanamıyordu. Çocukları bu mirası ancak karısının ölümünden sonra hak edeceklerdi. Bu sebepten Silvia Höfner'i mahkemeye vermiş ama dava aleyhine sonuçlanmıştı.

Andreas'ın anlattıklarını dikkatle dinleyen Sevda, bir yandan da aklına takılan soruları soruyordu.

"İki kardeş de bu kadının ölümünden kazançlı görünüyorlar. İkisinden biri ya da ikisi birlikte yapmış olabilirler. Sorgu esnasında bir açıklarını yakalamadın mı?"

"Hayır, ikisi de suçlamaları reddediyorlar. Elimizde onların aleyhlerine hiç bir delil yok. Markus Höfner o gün Polonya'da olduğunu kanıtladı. Kadının da bir sürü şahidi var. Olay günü Stuttgart şehrindeymiş."

"Anladığım kadarıyla şüpheliler listen bu iki kişiyle sınırlı değil."

"Üçüncü sırayı Markus Höfner'in evli olduğu Türk kızının ağabeyi, Kaan Alkan alıyor. Komşulardan biri, olaydan üç gün önce bu adamı maktulün bahçesinde görmüş. Bayan Höfner ile hararetli bir şekilde konuşuyorlarmış. Ne konuştuklarını duymamış ama tartıştıklarından eminmiş. Sorguda Kaan Alkan o

gün oraya gittiğini doğruladı. Ancak yanında kızkardeşinin de olduğunu söyledi. Kızkardeşinin, kayınvalidesinin evine sık sık uğrayıp, bir ihtiyacı olup olmadığını sorduğunu, o gün de bu sebepten orada olduklarını savundu.”

“Sanırım gelin hanım yaranma çabalarındaymış.”

“Öyle değil işte... Çünkü gelin o gün orada olmadığını, ağabeyinin neden oraya gittiğini bilmediğini söyledi. Kaan Alkan’ın polis kayıtlarındaki dosyası oldukça kabarık. Uyuşturucudan, adam yaralamaktan, gasptan, kavga çıkarmaktan, haraç kesmekten diye uzayıp gidiyor bu liste. Bir kez hapse girmiş ve şartlı salıverilmiş. Neden tutuklamadığımıza gelince... Olay günü başka bir yerde olduğuna dair en az on tane şahidi var. Şahitlerin çoğu arkadaşı ya da akrabası olduğu için, içimde bir şüphe var fakat elimde hiç bir delil yok.”

Saat sabahın ikisi olmuştu. Eniştesi soruşturma hakkında bilmesi gereken herşeyi Sevda’ya anlattı. Cesedi bulan kişi, Bayan Höfner’in düzenli gittiği doktorun asistanı Nick Müller’di. Yaşlı kadın şeker hastası olduğu için doktoru tarafından kontrol altında tutuluyordu. Muayenehaneye gelemediği günlerde, doktorun asistanı evine kadar gidip, reçetesine eklenen yeni ilaçları getiriyordu. O sabah da erkenden kadının evine gitmişti. Eve geldiğinde kapının aralık olduğunu görmüş, önce içeriye seslenmiş, cevap alamamıştı. Daha birkaç hafta önce evinde geçirdiği bir kaza sonucu el bileği çatlayan yaşlı kadının, yine düşmüş olmasından korkup eve girmişti. Daha giriş katındaki dağınıklıktan, evde birşeylerin yolunda gitmediğini anlayan Nick Müller, hemen polise haber vermişti. Bu sırada da üst katta, yatak odasında Bayan Höfner’in cesedini bulmuştu. Onu şüpheliler arasına alamıyorlardı çünkü doktorun asistanı bir gün evvel katıldığı seminer için gittiği Münih şehrinden, o sabahki uçakla dönmüşü. Cinayet saatinde uçaktaydı.

Sevda, yattığı odanın penceresinin önünde dikilmiş, sokağı seyrediyordu. Yolda arabalar, kaldırımında insanlar, çalışan

birer karınca gibi oradan oraya gidiyorlardı. Üstelik daha hava bile aydınlanmamıştı. Almanya'da hayatın çok erken saatlerde başladığını unutmuştu. Kaldırımında küçük çocuğunu çekeleyerek muhtemelen kreşe götüren kadını gördü. Annesi de onu ve ablasını sabahın köründe sıcacık yataklarından çıkarıp böyle çeke çeke kreşe götürürdü. Öyle ya, annesi de fabrikaya yetişmek zorundaydı. Almanya'da gurbetçilik hiç Sevda'ya göre olmamıştı zaten.

Bütün gece Andreas'ın anlattıklarını not ettiği küçük defterini eline aldı. Bayan Silvia Höfner'i öldürüp evinden yakut gerdanlığı çalan kimdi? Alt alta yazdığı dört ismi seslice okudu:

"Markus Höfner, Sabine Wolf, Kaan Alkan, Nick Müller."

Andreas ile birlikte merkeze geldiklerinde burasının Türkiye'deki Cinayet Büro'dan pek de farklı olmadığını gördü. Epey eski bir mimarisi olan yüksek binanın üçüncü katı Cinayet Komisyonu'na ayrılmıştı.

Savcı ve diğer komiserlerle tanıştırdıldıktan sonra, toplantı için kullanıldığı anlaşılan geniş bir odaya geçtiler. Odanın ortasındaki büyük masanın etrafında yerlerini alan komiserlerle birlikte, üzerinde maktulün ve evinin resimleri olan panonun önünde duran Petra'yı dinliyorlardı. Kısaca cinayet soruşturmasında ne aşamada olduklarını anlatan Petra, çalınan yakut gerdanlığın, maktulün boynunda çekilmiş fotoğrafının üzerine elini koydu.

"Şimdilik eve girilme sebeplerinin en başında gördüğümüz bu yakut gerdanlık hakkında elimizde fazla bir bilgi yok. Çok değerli bir mücevher olduğu uzmanlarımız tarafından doğrulanmıştır. Evde buna benzer birçok değerli eşya olduğunu göz önünde bulundursak, sadece gerdanlığın çalınmış olması, bizi hedeflenmiş bir saldırı üzerinde düşündürüyor."

Savcı, Sevda'nın oturduğu sandalyeye gözlerini dikerek, orada bulunmasından çok da memnun olmadığını belli eder bir ses tonuyla, ona bir soru sordu.

"Sevda Hanım, ülkenizde böyle bir soruşturmayla karşı karşıya kalsaydınız, nasıl bir yol izlerdiniz?"

Sevda, Savcı'nın iğneleyici sorusundan rahatsız olduğunu belli

etmedi.

“Ülkemde buna benzer birçok soruşturmayı çözebilmemle ünlüyüm Savcı Bey. Size yardımcı olabilmek için de elimden geleni yapacağımdan hiç şüpheniz olmasın. Henüz şüphelilerle görüşme şansım olmadı ancak sorgulamanın ne yönde yapıldığı konusunda bilgilendirildim. Haklarında kesin bir yargıya varabilmem için şimdilik çok erken. Maktulün evinde de bazı incelemeler yapmak isterim. Bence cinayet sebebi olan gerdanlığa daha fazla yoğunlaşmalıyız. Onu bulduğumuz taktirde, katile de ulaşacağımızı düşünüyorum.”

Andreas'ın ortağı Petra, Sevda'nın sözünü kesti.

“Katilin o gerdanlığı elinde tuttuğunu zannetmiyorum. Çoktan el altından satmış olmalı.”

“Satmışsa da, sattığı kişiyi bulmak, bizi katile bir adım daha yaklaştırır. Ben gerdanlığı uzmanlara değil de, kuyumculara sormak fikrindeyim. Eminim Almanya'da da çalıntı mücevher alıp satan kuyumcular vardır. Berlin'deki tüm kuyumcuları dolaşmakla işe başlayabiliriz.”

Merkezden çıktıktan sonra Andreas, Sevda ve Petra önce olay yerine gittiler. Eve girmeden önce meraklı komşulardan biri onları görüp yanlarına geldi. Sevda küçükken onların apartmanda da böyle her çıtırtıda kapıya çıkan yaşlı bir komşuları vardı. Onu yalnızlık mı bu kadar meraklı yapıyordu, yoksa tüm yaşlılar bu kadar meraklı mıydı? Bunu hiç anlayamamıştı.

Yanlarına gelen kadın, bu mahallede asla böyle olaylar görülmediğiyle, yaşadığı korkuyu anlatacak kelimeler bulamamasıyla, yalnız yaşayan yaşlı insanların polisin desteğine ne kadar ihtiyacı olduğuyla ilgili durmadan konuşuyordu. Maktulü neredeyse elli senedir tanıyordu ve ona bunu kimin yapabileceğini bilmediğini söylüyordu. Tahminleri vardı elbette. Üç gün önce bahçede gördüğü Türk adamdan şüpheleniyordu.

“Olay gününde ya da daha önce mahallede dikkatinizi çeken başka bir şey oldu mu? En ufak bir ayrıntı bile bize çok yardımcı olabilir. Tabii şu Türk adamdan başka bir ayrıntı...”

Kadın işaret parmağını kırış kırış yanağına dayadı. Gözlerini

kıсарak, uzaklara doğru bakıp düşünmeye başladı. Aradığını bulmuş olmanın sevinciyle Sevda'ya baktı. Bu haliyle aynı Sevda'nın babaannesine benzemişti.

"Aslında cinayetten tam bir hafta önce garip bir şey oldu. Kış bahçemde oturmuş, dinleniyordum. Kocaman, beyaz bir minibüsün içinden çıkan bir adamın tek tek bütün evlere girdiğini gördüm. Komşulara tesisatçı olduğunu söylemiş. Her iki yılda bir, bacalara ve şofbenlere güvenlik kontrolü yapmak için evlere tesisatçılar gelir. Ama ben çok dikkatliyimdir. Tesisatçı geçen yıl kontrollerini yapmıştı zaten. Yani bu yıl gelmeyecekti. Kapıyı açınca bunu ona da söyledim. 'Sanırım bir yanlışlık oldu. Patronumla görüşüp sizi bilgilendireceğim,' dedi ve gitti."

"Bunu polise anlatmamışsınız ama..."

"Söyledim zannediyordum. Hatta söylediğimden emindim."

Andreas elindeki deftere, komşu evlerin güvenlik kamera görüntülerinin tekrar incelenmesi gerektiğini not aldı.

Meraklı komşuya tesisatçıyı tarif ettirdikten sonra eve girdiler. Cesedin bulunduğu yatak odasında kan vardı. Sadece orada değil, her yerde çok fazla kan vardı. Bu yaşlı kadına böyle bir sonu reva görebilecek kadar canı, kim olabilirdi ki? Üst kattan aşağıya doğru inerken basamakların yanındaki duvarın üzerinde küçük, kırmızı bir parlaklık Sevda'nın dikkatini çekti. Eğilip dikkatlice baktığında, duvarın sıvasının arasına sıkışmış, ojeli bir tırnak parçası gördü. Tüyleri diken diken oldu. Sanki kadının çığlıklarını duyduğunu zannetti.

Mahalleden ayrılmadan bütün komşulara tesisatçı hakkında sorular sordular. Hepsinin tarifi meraklı teyzeyle aynıydı. Ellili yaşlarında, atletik yapılı, uzun boylu, geniş çeneli, kavisli burunlu, buğday tenli bir adam... Kapılarında bir firma logosu bulunmayan beyaz bir minibüsü vardı. Üzerinde tesisatçıların giydiğinden mavi bir tulum, elinde takım çantasını andıran büyük bir çanta vardı. Komşulara göre olağan dışı bir davranışı olmamış, her tesisatçı gibi, işini yapıp gitmişti.

Andreas, Sevdanın isteği üzerine şehirdeki bütün kuyumcuların bir listesini çıkarmıştı. Berlin'de sandığından daha fazla kuyumcu vardı. İşe hangisinden başlamaları gerektiğini kestiremedi. Hepsini tek tek dolaşmak, sonunda zaman kaybından başka bir şey olmayabilirdi. Yine de Sevda'ya güvenmekten başka çaresi yoktu. Ekibindeki dört kişiyi de bu iş için görevlendirdi. Aynı zamanda kendisi Sevda ile birlikte, onların payına düşen on iki kuyumcuyu soruşturacaktı.

Berrin, Sevda'nın yüzünü görememekten şikayet ederken, bir yandan da tabaklara çorba dolduruyordu. Birlikte daha şu yeni açılan alışveriş merkezine bile gidememişlerdi. Çocuklar teyzelerini bowling oynamaya götürecekler, ona dersini vereceklerdi. Sevda hepsine soruşturma bittikten sonra istediklerini yapmak için söz verdi.

Ablasının neredeyse annesiyle yarışacak lezzette pişirdiği çorbadan bir kaşık aldıktan sonra, boynundaki zincirin ucunda asıllı olan alyansa dokundu. Yılmaz da bu çorbayı çok severdi. İçinin titrediğini hissetti. Kalbindeki acı yüzüne öyle yansımıştı ki, masadaki herkes bunu görebiliyordu. Üç yıldır herkes onun yaşadığı acıları görüyor fakat hiçbirisi cesaret edip ona nasıl olduğunu soramıyordu. Sevda'nın kendisi gibi polis olan kocası Yılmaz, üç yıl önce bir çatışmada vurulduğunda, son nefesini Sevda'nın kollarında vermişti. O günden beri hayat onun için yarımды. Ama Yılmaz onun kalbinde yaşıyordu ve hiçbir kuvvet onu oradan alamayacaktı.

Ertesi gün dört koldan kuyumcu avına çıktılar. Her biri Berlin'in bir başka ilçesine dağılmıştı. Andreas'ın ekibi uğradıkları her kuyumcudan sonra onu arayıp bilgi veriyordu. Şimdilik hepsinin eli boştu.

Berlin trafiğinde vakit kaybetmemek için Andreas ve Sevda, yerin altına adeta bir örümcek ağı gibi yayılmış olan metroyu kullanmaya karar vermekle ne kadar isabetli bir seçim yaptıklarını, altıncı kuyumcudan çıkarken daha iyi anlamışlardı. Buna rağmen akşam olmak üzereydi. Elleri boş bir şekilde eve dönecek olmaktan dolayı, ikisinin de yüzleri

gölmüyordu.

Sıradaki kuyumcu, Berlin'in en işlek caddelerinden Kurfürstendamm caddesindeydi. 'Kuyumcu Otto', iki tarafı ıhlamur ağaçlarıyla bezenmiş sokağın köşesindeki gri renkli apartmanın, en alt katındaydı. Yola bakan iki büyük camekânında duran pırlantalar göz kamaştırıyordu. İçerisi çok şık dekore edilmişti. Kuyumcudan çok, beş yıldızlı bir otelin lobisine benziyordu. İçeride, çeşitli yerlerde cam faunusların içinde duran mücevherlerin, diğerlerinden daha değerli, nadir parçalar olduğu bir bakışta anlaşılıyordu.

"Eh, Kurfürstendamm'a da böyle kuyumcu yakışırdı," diye düşündü Sevdâ.

Cam tezgahın ardında duran satıcıya kendilerini tanıttılar. Satıcı, Sevdâ'nın gösterdiği, gerdanlığın büyütölmüş resmine bakarken, dükkanlarında çalıntı mücevhere asla yer vermediklerini, böyle bir teklifle gelen birini mutlaka yetkililere şikayet ettiklerini söyledi. Daha fazla burada durmanın bir anlamı yoktu.

Tam kapıdan çıkacakken, arkalarından biri seslendi. İkisinin de daha önce fark etmediği bu adam, camın kenarındaki berjerlerden birinde oturmaktaydı.

"Bir de ben bakabilir miyim şu gerdanlığın resmine?"

Adam neredeyse yerinden kalkamayacak kadar yaşlı görünüyordu. Tezgahın arkasında duran genç, "Dedem," diye tanıştırdı. Sevdâ elindeki fotoğrafı yaşlı adama uzattı.

Fotoğrafa bakan adam sessizliğini koruyordu. Gerdanlığı daha iyi görebilmek için fotoğrafı yüzüne doğru yaklaştırıyor, çeviriyor, tekrar uzaklaştırıyor, tekrar çeviriyordu. Sevdâ'nın sabrı tükenmek üzereydi.

"Blumberg'in işi bu!"

"Anlayamadım! Kimin?"

"Anton Blumberg... Bu gerdanlığı yapan mücevher ustası... Şu, yakut taşları birbirine bağlayan, kıvrımlı işçiliği görüyor musunuz? Berlin'de bunu Blumberg'ten başka yapabilen hiç kimse yoktu. Hâlâ yaşıyorsa, şimdi benim yaşlarımda olmalı. Blumberg isteğe bağlı, özel mücevherler yapardı. Zamanın en zenginlerine çalışırdı. Savaş zamanında bile kendisinden

mücevher isteyenler olurmuş. Tam bir ustaydı. En son 1967 yılında karşılaşmıştık. Artık mücevher yapmadığını söylemişti. Ne yazık... Onun gibisi bir daha gelmedi.”

Şehrin bütün kuyumcularını dolaşmış olmak yorucu olsa da sonunda en azından gerdanlığı yapanın adını öğrenmiş olmaları iyi bir gelişmeydi. Ertesi gün maktulün oğlu Markus ile görüşeceklerdi. Andreas, hâlâ Kaan Alkan hakkındaki şüphelerini koruduğu için, mutlaka onu da tekrar sorgulamak istiyordu. Bu arada Petra da Anton Blumberg’in adresine ulaşmaya çalışacaktı. Sevdâ, elinde tuttuğu gerdanlığın fotoğrafına bakarken, yaşlı adamın sözlerini düşündü.

“Blumberg’in işi bu!”

Kaan Alkan’ın evine gelmeden önce Markus Höfner’le görüşmüşlerdi. Karısı ve Markus ikisini de çok kibar karşılamışlardı. Gelin Hanım Türk kızlarının ne kadar hamarat olduklarını ispatlamaya çalışırcasına, önlerine bir sürü yiyecek doldurmuştu.

Markus, annesiyle hiç bir zaman iyi anlaşamamış olsalar da, annesini kaybetmenin onu derinden sarstığını anlatmıştı. Eğer çok iyi rol yapmıyorsa, sözlerinde gayet samimi görünüyordu. Kurduğu işlerde başarısız olmasının suçunu da, babasına yüklemişti. Onu hiç bir zaman memnun edemediğinden, yaptığı her işin babasının gözünde değersiz, boş işler olduğundan bahsetmişti. Babasının etkisinde kalan annesinin de onu meslek seçimi konusunda hiç desteklemediğini, babası gibi zeki ve başarılı bir bürokrat olmadığı için kendisini küçümsediğini söylemişti. Ergenlik çağlarından beri, özgür ruhu onu birçok sefer ebeveynleriyle karşı karşıya getirmişti.

Karısı, kayınvalidesi tarafından istenmediğinin başından beri farkındaydı. Bunun umurunda olmadığını söylemişti çünkü kendi ailesi de Markus’u istememişti. Bu yüzden bir yıldır ailesinden kimse ile görüşmüyordu. Ağabeyinin oraya neden gittiğini de bilmiyordu. Üstelik ağabeyinin polise o gün ikisinin de orada olduğunu söylemiş olmasını, hatta sorgusunda

onu yalancılıkla suçlamasını da af edemiyordu. Hamile kız kardeşini suçlu durumuna düşürmesine anlam verememişti.

Kaan Alkan'ın evinin kapısını açan kadının yüzündeki morluk ikisinin de gözünden kaçmadı. Başındaki başörtüyü oraya buraya çekiştirirken, şaşkın ve ürkek bakışlar atıyordu. Almanca bilmediği her halinden belli olan kadınla konuşma işi Sevda'ya kaldı.

"Onu içeri alamam."

Kadın, Andreas'a doğru bakıyor fakat Sevda ile konuşuyordu.

"Kocam o evde yokken, eve bir erkek aldığımı duyarsa, bana çok kızar. Lütfen, söyleyin gitsin."

Sevda aslında Kaan Alkan'ın karısıyla yalnız görüşmenin daha iyi olacağını düşünerek Andreas'a dışarıda beklemesini söyledi. "Eve erkek alamazmış!" derken bir gözünü kırpmıştı. Andreas yıllardır bu milletten bir kadınla evli olmasına rağmen, hâlâ bazı saçma adetleri anlayamıyordu. Sanki diğer bütün erkekler, bu adamların karılarına kötülük yapabilecek potansiyel birer tecavüzcüydüler. Birçok sefer böyle adamların, eve mahkum ettikleri karılarını aldattıklarına da şahit olmuştu. Yine de üstelemedi.

Kendi evinin koltuğunda bile eğreti oturan kadın, kocasının suçsuz olduğunu söylüyordu. Kaan o gün oraya kız kardeşini götürmüştü. Başka bir niyeti yoktu.

"Sizi hep döver mi?"

"Hayır, hayır! Siz yanlış anladınız. Ben küçük bir kaza geçirdim. Kocam dövmedi beni. O beni çok sever."

Kadın bundan dört sene önce Kaan'la evlenerek Almanya'ya gelmişti. Görücü usulü bu evlilikte çok mutlu olduklarında ısrar ediyordu.

Sevda böyle kadınları anlamakta güçlük çekerti. Başlarına gelenlere hiç itiraz etmedikleri gibi, bir de evliliklerini dışarıya güllük gülistanlık gösterme çabalarını bir türlü anlayamazdı. Çaresizlik mi, yoksa korku mu onları buna itiyordu? Sevgi olmadığı kesindi.

"Lütfen inkar etmeyin. Gözünüzdeki morluğun basit bir kaza sonucu olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bakın, ben buraya kocanızı suçlamaya, yargılamaya ya da tutuklamaya gelmedim.

Ben sadece Cinayet Büro danışmanıyım. Eğer bu cinayetin içinde kocanızın parmağı yoksa, işlediği başka bir suç için onu tutuklayacak değilim. Hoş, bana sorarsanız, sadece sizi dövdüğü için bile onu cezalandırmak isterdim. Ama görüyorum ki siz bu durumdan çok memnunsunuz.”

“Memnun değilim elbette! Siz beni ne zannettiniz? Sadece kimsesizim... Sırf bu yüzden Kaan’la evlendirildim. Öyle sıradan bir köylü kızı değildim ben ülkemde. Her genç kız gibi benim de hedeflerim, ideallerim ve hayallerim vardı. Ama anne-babasız, akraba yanında, hayal bile kurdurmuyorlar insana.”

Sevda kadının aslında konuşmak için can attığını anladı. Biraz daha damarına basarsa, ağzından laf alabileceğini umuyordu.

“Almanya’dasınız hanımefendi! Sıkıntılarınızı anlatabileceğiniz, sizi bu kölelikten kurtarabilecek bir sürü yetkilisi var bu ülkenin.”

“Denemedim mi sanki? Bu morluk neden oldu sanıyorsunuz? Kaan, kapı dışarı çıkmama bile karışıyor. Annesi ve babası da ayrı baskı yapıyorlar. Bu ülkeye elli sene önce gelmişler ama elli sene önceki Türkiye’den bir adım bile öne gidememişler. Size bildiğim ne varsa anlatacağım. Fakat en başından şunu söyleyeyim ki Kaan suçsuz. Bayan Höfner’i Kaan öldürmedi. O kadını tehdit etmesi dışında başka bir suçu yok.”

“Tehdit mi? Nasıl?”

“Kız kardeşiyle Markus’un evliliğini bir türlü kabullenemedi. Kaç kere arkadaşlarını toplayıp Markus’u dövdürtmeyi düşündü. Babası engel oldu. Kadının da kız kardeşini istemediğini biliyordu. Daha önce de o eve gitmiş. Kadına oğlu ile kız kardeşini ayırması için iş birliği teklif etmiş. Kadın her seferinde, Kaan’ın teklifine karşı çıkmış. Sonra tehditler başlamış. Bir keresinde, ‘Seni öldürürüm,’ bile demiş. Tam da bu sözlerin üzerine kadın öldürülünce, o da bu tehdit meselesinden polise hiç bahsetmemiş. İnanın bana Sevda Hanım... Kocamın sütten çıkmış ak kaşık olduğunu savunmuyorum elbette ama o kadını öldürmediğini de adım gibi biliyorum.”

Sokağın başındaki İtalyan kafeteryasının önü, şubat ayı olmasına rağmen, güneşli havanın tadını çıkaran insanlarla doluydu. Bir yandan kahvesini yudumlayan Sevda, bir yandan da

öğrendiklerini Andreas'a anlattı. Kaan Alkan belki katil değildi ama bir insanı tehdit etmek de suçtu. Bunun cezasını çekecekti.

Sevdanın sözü yeni bitmişti ki Andreas'ın telefonu çaldı. Arayan Petra'ydı. Blumberg'in adresini bulmuştu.

"Ortağım fırtına gibidir," dedi Andreas, Sevda'ya anlatırken.

Anton Blumberg, Berlin'in neredeyse öteki ucunda oturuyordu.

"Babam çok yaşlandı. Doksan sekiz yaşında biri için, evinde yalnız yaşamak artık çok zorlaşmıştı. O yüzden onu yaşlılar evine yerleştirdik. Buraya çok uzak değil. Yürüyerek gidebiliriz," demişti oğul Blumberg.

Sevda bu Almanları hiç anlamıyordu. Yaşlı anne ve babalarına bakmak onlara neden bu kadar zor gelirdi ki? İşin garibi ebeveynler de bu durumu hiç yadırgamıyordu.

Küçük odasında, yatağında yatan Anton Blumberg'le tanıştıktan sonra, Andreas ona gerdanlığın fotoğrafını gösterdi ve işlenen cinayeti anlattı. Fotoğrafı tuttuğu eli titreyen yaşlı adam, sanki geçmişin bütün anıları üzerine üşüşmüş gibi derin bir nefes aldı.

"Kızıl Güneş... Ona bu ismi vermiştim. Sanki yüz yıl geçti bu gerdanlığı yaptığım günün üzerinden. Babam mücevher ustasıydı. Dedem de öyle ve büyük dedem de... Çocukluğum babamın çıraklığını yaparak geçti. 1937 senesiydi... Zamanın en ünlü kemancılarından olan Oskar Rosendahl, babamdan sevgili karısı Helena için, yakut bir gerdanlık yapmasını istemişti. Babam, Rosendahl'den aldığı yakutları avucuma koyarken 'Artık bir usta olduğumu kanıtlaman için işte sana bir fırsat,' demişti. Daha on yedi yaşındaydım. Elimdeki parlak kırmızı taşlara bakarken, nasıl bir gerdanlık yapacağımı çoktan tasarlamıştım."

Sustu... Baş ucunda duran komodinin üzerindeki sürahiye uzandı. Sevda bardağa doldurduğu suyu adama uzattı.

"0 yıllardan sonra, karanlığın sadece bombalarla aydınlandığı, hayatımızdaki tek rengin 'Kan rengi' olduğu yıllar geldi. Almanya yaşayıp yaşayacağı en vahşi savaşı gördü. Çok insan öldü. Çok can yandı."

"Rosendahl'ler'e ne oldu?"

Sevda'nın sorusu üzerine Andreas konuşmaya başladı.

"İsimlerinden anladığım kadarıyla, Oskar ve Helena Rosendahl yahudiydiler. Öyle değil mi?"

Blumberg acı acı gülümsedi.

"Evet, öyle... İsimlerimizden yahudi olduğumuz anlaşılıyordu. Yine de hepimizin kimliklerine kocaman bir 'Y' harfi eklemişlerdi. Onların girdiği dükkanlara girmemiz, onların geçtiği sokaklardan geçmemiz, hatta onların oturduğu banklara oturmamız bile yasaklanmıştı. Takmaya mecbur olduğumuz, ceketimizin sol köşesindeki yıldız kadar kıymetimiz yoktu gözlerinde. Bir günde değersiz, gereksiz, istenmeyen bir halk oluvermiştik. Kendi aramızda o günlerin ne kadar zor olduğunu konuşurken, arkasından gelecek kabus gibi günleri hayal bile etmemiştik. Bir çoğu o günleri aşamadı. Ben şanslı olanlardandım. Mücevher yapımı 'SS' koruma bölükleri tarafından çok aranan bir meziyetti. Hayatımı şansıma mı, yoksa maharetli ellerime mi borçluydum bilemiyorum. Ama herkes bu kadar şanslı olamadı. Sanırım Rosendahl ailesi de..."

Andreas hüzünlü gözlerle bakıyordu Blumberg'e. Milletçe, ülkesinde yaşanmış bu vahşeti, alınlarında kara bir leke olarak taşıyorlardı zaten.

"Peki, gerdanlık Höfnerler'in eline nasıl geçmiş olabilir?"

"O yıllarda yahudilerin sahip olduğu her eşyaya, her mala, aklınıza gelebilecek her şeye el konulmuştu. Bir günde tüm servetlerini kaybetmişlerdi. O devrin önde gelen zengin yahudileri bile, bu nefretten paylarını almışlardı. Bir gün bir 'SS' subayının elinde Oskar Rosendahl'in kemanını görmüştüm. Üzerine isminin baş harfleri işlenmiş kemanın, ona ait olduğunu anlamam zor olmamıştı. Gerdanlık da kimbilir kimlerin elindeydi o sırada."

Yatakta dönüp duruyor, gözüne uyku girmiyordu Sevda'nın. Blumberg'in anlattıkları zaten bildiği şeylerdi. Ancak bunu ilk kez birinci ağızdan dinlemişti. Çocukken okulda bir çok kez bu konuyu işlemişlerdi. Tarih öğretmenleri, onları

Berlin'deki toplama kampına götürdüğü zaman, "Almanların, yıllar geçse de unutamayacakları bir utanç," demişti, kocaman bir anıtın üzerinde yazan binlerce ismi işaret ederek.

Anton Blumberg, şehir kütüphanesinde Rosendahl ve karısının fotoğraflarının bulunduğu bir ansiklopedinin varlığından bahsetmişti. Üstelik 'Kızıl Güneş' bu fotoğraflardan birinde Helena'nın boynundaydı. Sevda ilk fırsatta, bu çok etkilendiği hikayenin kahramanlarını görmek istiyordu.

Mücevher ustasının yanından ayrıldıktan sonra merkeze gelmişler, Savcının asık suratı eşliğinde, topladıkları bilgileri paylaşmışlardı. Savcı alenen hakaret etmekten çekinmeden, Andreas'a ve ekibine, bir arpa boyu yol katedemediklerini söyleyip durmuştu.

"Ününüzü Almanya'da da göstermeniz dileğiyle..." diyerek Sevda'ya yolladığı son taştan sonra, apar topar kalkıp gitmişti.

Sevda tıkanıp kaldığını hissediyordu. Hangi yöne doğru hareket etmesi gerektiğini kestiremiyordu. Daha fazla yatakta dönüp durmanın bir işe yaramayacağına karar verip kalktı ve bilgisayarını açtı. Bayan Silvia Höfner'in ismini arama motoruna yazdı. Ne çok Silvia Höfner vardı. Sonunda kendi maktulünü tanıdı ve üzerine tıkladı. Bir sürü fotoğraf çıktı. Ama sayfalar daha çok kocası Paul Höfner hakkında bilgiler veriyordu. Paul Höfner'in müsteşarlığını yaptığı bakanlarla çekilmiş fotoğraflarının altında , uzun uzun cümlelerle başarılarından bahsediliyordu. Silvia Höfner'in daha otuz yaşındayken, kendisinden yirmi yaştan fazla büyük olan bir adamla neden evlendiğini tahmin edebiliyordu. Belli ki kocasının ona sunduğu bolluktan oldukça memnundu. Ama kim? Kim bir gerdanlık için bu kadını öldürmüş olabilirdi?

Ertesi gün maktulün oturduğu sokaktaki evlerin kamera kayıtlarının görüntülerini incelemek için merkeze geldiler. Sevda ve Andreas geldiğinde, Petra görüntülerin çoğunu incelemişti. Ortada bir gariplik vardı. O gün evlerin hiçbirine bir tesisatçının girdiğini gösteren bir görüntü yoktu. Bu tesisatçı meselesinden sadece o yaşlı kadın bahsetmiş olsaydı, yaşının verdiği bir hafıza problemi olduğu

düşünülebilirdi ancak bütün komşular, o gün o tesisatçının evlerine girdiğini söylüyorlardı. Berlin şehri henüz sokaklarda mobese kameralarına müsaade etmediği için ellerinde minibüse ait hiç bir görüntü yoktu.

Öğlenden sonra yapacak fazla işleri kalmamıştı. Soruşturma olduğu yerde sayıyordu ve bu durum Sevda'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Andreas'a şehir kütüphanesine gidip biraz kafa dağıtmak istediğini söyledi. Biraz yalnız kalmak, belki daha iyi düşünebilmesine yardımcı olurdu.

Berlin'in çeşitli ilçelerinde birçok kütüphane vardı ancak Kreuzberg ilçesindeki 'Merkez Kütüphane', sadece Berlin'in değil, Almanya'nın da en büyük kütüphanesiydi.

İçeri girdiğinde burnuna çarpan kitap kokusu, onu eski günlere götürdü. Çocukken de sık sık buraya gelirdi.

Görevliden Oskar Rosendahl hakkında bilgi almak istedi. Görevli, aradığı kişinin bir müzisyen olduğunu duyunca, Sevda'yı kütüphanenin müzik ansiklopedilerinin bulunduğu bölüme götürdü. İkinci Dünya Savaşı öncesini kapsayan bilgilerin içinde olabileceğini söylediği dört ansiklopediyi Sevda'nın kucağına koyuverdi.

Akşam olmak üzereydi. Elinde Oskar Rosendahl'e ait hiç bir bilgi yoktu. Ümidini kesmeden önce, son ansiklopediyi de inceleyecekti. Sayfaları çevirirken, ümidini kesmediğine şükretti. İşte oradaydı... Kemancı hakkındaki yazıları okuduktan sonra fotoğrafları inceledi. Gerçekten de fotoğraflardan birinde, çekim kalitesiz de olsa, yakut gerdanlık Helena'nın boynunda görülebiliyordu. Sevda, gerdanlığın Helena'ya mı, yoksa Silvia'ya mı daha çok yakıştığına karar veremedi.

Fotoğrafa bakarken birşey dikkatini çekti. Oskar ve karısının yanındaki bir yüz ona çok tanıdık geldi. Evet, çok gençti. Yirmili yaşlarında olmalıydı. Paul Höfner, yanındaki kadınla kol kola girmiş, Rosendahller'in fotoğraf karesinde gülümsüyordu.

"Sen beni dinlemiyorsun galiba Andreas! İkisi tanışıyorlarmış diyorum sana."

"Seni anlıyorum elbette Sevda ama bu konuda biraz duygusal davrandığını düşünüyorum. Bu iki adamın tanışmaları o kadar da

imkansız değil.”

“Tanışmaları tesadüf diyelim, tamam... Peki, sence Oskar Rosendahl bu adama, ‘Ben bir toplama kampına kadar gideceğim. Al bu gerdanlık sende dursun(!)’ mu demiştir?”

“Belki de Paul Höfner arkadaşını kurtaramayacağını anlamış ve hiç olmazsa ona ait bir eşyanın emin ellerde olmasını istemiştir.»

“Emin ellerde olması için, sevgili dostunun kemanı yerine, bu çok değerli gerdanlığı seçmiş. Neden acaba?”

“Öyle bile olsa bunun bu cinayetle ne ilgisi olabilir?”

Sevda sustu. Söyleyecek bir söz bulamıyordu. Elbette bu düşüncelerinin cinayetle bir ilgisi olamazdı. Rosendahller Almanların nefretinin kurbanı olmuşlar, bundan neredeyse seksen yıl önce ölmüşlerdi. Aklından gerdanlığın lanetli olabileceğini bile geçirdi. Bu saçma düşüncüyü çabucak kovaladı kafasından.

Sevda elindeki eşkâl resimlerini Petra’ya geri uzattı. Komşulardan üçünün verdiği tarife uygun üç ayrı robot resim çizilmişti ama koskoca Berlin’de bu adamı bulmak hiç de kolay olmayacaktı. Adamın üzerinde bu kadar yoğunlaşmalarının sebebi, herkesin varlığını söylediği tesisatçının bir türlü görüntülenememiş olmasıydı. İyi de bu adam görüntülerin hepsini nasıl yok etmişti? Üstelik sadece kapıdan girdiği ve çıktığı anları... Aralarda eksik olan otuzar saniyenin yokluğunu fark etmeleri saatlerini almıştı.

Andreas, Petra’dan şehirdeki bütün trafik şubeleriyle iletişime geçmesini istedi. Her ne kadar Almanya’da mobese kameraları, özel hayata müdahale gerekçesiyle yasak olsa da bazı ana caddelerde bulunan trafik ışıklarının üzerine yerleştirilmiş kameraların o güne ait görüntülerinin incelenmesi mümkündü.

İkinci günün sonunda bekledikleri haber geldi. Beyaz bir minibüs Berlin’in Pankow ilçesinin girişindeki trafik kamerasında görüntülenmişti. Plakasının üzerinin çamurla

sıvanmış olması, şüpheleri daha da arttırmıştı. Sürücünün yüzü, başındaki beyzbol şapkasından dolayı seçilemiyordu.

Pankow ilçesinden sorumlu Emniyet Amirliği'nin, Cinayet Büro Komiseri ile iletişime geçtiler ve kendilerine her türlü yardımın yapılacağını sözünü aldılar.

İki saat sonra Pankow Cinayet Büro'da oturmuş, plan yapıyorlardı.

"Peki, ne yapacağız? İlçedeki bütün beyaz minibüsleri mi durduracağız?"

Petra'nın sorusu, her köşede kendi aralarında konuşan ekibi kısa bir sessizliğe boğdu. Buradan sonra nasıl bir yol izleyeceklerini doğrusu hiç biri bilemiyordu. Tıklatılan kapı hepsini düşüncelerinden sıyırdı. İçeri giren genç memur, Andreas'ın emriyle ilçede devriye gezen ekibin beyaz bir minibüs bulunduğunu haber veriyordu.

"Ama, burası bir mezarlık!"

"Hem de, Avrupa'nın en büyük Yahudi mezarlığı!"

Sevda'nın sorusuna cevap veren Petra bir yandan da minibüsün fotoğraflarını çekiyordu. Olay Yeri İnceleme Ekibi yolda olmalıydı.

"Yahudi mezarlığının otoparkında, terkedilmiş beyaz bir minibüs... Üstelik plakaları da sökülüş. İçimden bir ses bu o araç diyor."

Mezarlığı aramak için içeri girmek isteyen Andreas ve ekibini kapıdaki görevli durdurdu. Yahudi adetlerine göre, bu mezarlığa, erkekler başlarında 'kipa' denen bir başlıkla girebilirlerdi. Sonunda zar zor kapıcıyı ikna edip içeri girdiler. Ortada ellerindeki robot resme uygun bir şüpheli görünmüyordu. Birkaç yaşlı yahudi, muhtemelen akrabalarının mezarlarından dönüyorlardı. Bazıları da mezarlıktaki anıtları gezmek için gelmiş ziyaretçilerdi. Andreas'ın ve Pankow Cinayet Büro Komiserinin, yaklaşık yirmi kişiden oluşan ekipleri mezarlığın dört tarafına dağılmışlardı.

Sevda hâlâ giriş kapısının önündeydi. Kıpırdamadan siyah, büyük bir anıt taşın önünde duruyordu. Taşın etrafı bir çember gibi ufak taşlarla çevrelenmişti ve hepsinin üzerinde isimler vardı. Anıt taşın iki yanında duran açıklama levhalarına kaydı

gözleri. Bu küçük taşlar, Yahudilerin tutulduğu toplama kamplarının duvarlarından sökülüp buraya getirilmişlerdi. Kanının donduğunu hissetti. Burada belki de bine yakın taş vardı. İstemsizce kendini iki adım geriye attı. Anıtın üzerindeki yazı, gözlerinden yaşlar süzülmesine neden oldu.

“SONSUZA DEK BİZE OLANLARI HATIRLA!

1933-1945 yılları arasında öldürülen kardeşlerimizin anısına ve ölenlerin vasiyetini yerine getirecek olanlara adanmıştır.”

Ilık bir duş almak Sevda'yı biraz olsun kendine getirmişti. Uzun ve yorucu bir günün ardından, ellerinde boş bir minibüsle kalakalmışlardı. Aramaların olumsuz sonuçlanması ve mezarlıkta yaşadığı duygu patlaması sinirlerini çok bozmuştu. Trafik Şubesi aracın motor numarasından sahibine ulaşmaya çalışacaktı. Olay Yeri İnceleme, aracı detaylı bir taramaya almıştı. Sevda yatağına giderken, ertesi günün bu cinayeti çözecekleri gün olmasını diledi. Andreas'ın da sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Eve geldiklerinde kendini çalışma odasına kapatmış, saatlerdir dışarı çıkmamıştı.

Çalan telefonun sesine koşan Andreas'ı duyabiliyordu. Yatağında doğrulmuş, kendine gelmeye çalışırken, kapısı tıklatıldı.

“Sevda! Hemen merkeze gitmeliyiz. Çok büyük bir gelişme oldu.” Minibüste bulunan parmak izleri, daha önce ufak bir suçtan nezarethaneye konulmuş birinin parmak izleriyle uyuşuyordu. Üstelik robot resim ile arasında benzerlikler çok fazlaydı. Karl Hoffmann elli iki yaşındaydı. İkamet adresine göre, Berlin'in Wedding ilçesinde oturuyordu. Dosyasında mesleğinin telli enstrüman tamirciliği olduğu yazıyordu.

Sabaha karşı adrese giden ekipler, kaçmak üzere olan Karl Hoffmann'ı kısı kıvrak yakalamışlar, evde yaptıkları aramada, cinayet aleti olduğunu düşündükleri bıçağı da bulmuşlardı.

Andreas ile birlikte sorgu odasının kapısının önünde duran

Sevda, içeri girmeden önce derin bir nefes aldı. Sır perdesi artık aralanacaktı.

“Beni hangi sebeple burada tuttuğunuzu öğrenebilir miyim?”

Huzursuz bakışları sorgu odasının duvarlarında gezinen Karl’ın sorusunu Andreas yanıtladı.

“Silvia Höfner’i öldürüp, evinden yakut gerdanlığı çalma suçuyla.”

“Ben böyle bir suç işlemedim. Elinizd delil var mı? Avukatımı istiyorum. O gelene kadar da sizinle hiç bir konuda konuşmayacağım.”

Sevda adamın sert yüz hatlarına, kavisli burnuna, geniş alnına bir kez daha baktı.

“Sonsuza dek bize olanları hatırla! Bu sözü tanıdığınızı sanıyorum. Aracınızı bulduğumuz mezarlığın önündeki anıtta böyle yazıyordu. Şimdilerde artık Yahudi olmak o kadar da zor değil. Büyükbabalarınızdan daha şanslı bir nesilsiniz... Öyle değil mi Bay Hoffmann? Sizce, onları yeteri kadar hatırlayabiliyor musunuz? Onların vasiyetini yerine getirebiliyor musunuz? Ne dersiniz?”

Sevda’nın bu tuhaf soruları Karl’in yüzünde şimşekler çakmasına sebep oldu. Yumruklarını sıktı. Sinirlendiği belli oluyordu.

“Biz ne biliyoruz ki? Hiç! Koca bir hiç! Bütün dünyanın bildiği fakat engellemek için hiç bir şey yapmadığı bu vahşeti biz yaşamadık ki... Bizim ellerimiz bir yudum ekmek için titreyerek açılmadı hiç kimseye. Gözlerimiz yanibaşımızda açlıktan ve işkenceden ölen kardeşimizi görmedi. Her saniye, ölüm sırası bana ne zaman gelecek diye, korkuyla beklemedik. Ciğerlerimiz nefes yerine, gazla dolmadı bizim. Evet, biz çok şanslı bir nesiliz!”

Çocuk gizlendiği dolabın içinden sessizce onları gözetliyordu. Bu adamı daha önce de görmüştü. Babasının arkadaşı olduğunu sanıyordu. Peki, neden babasına düşmanmış gibi bağıırıyordu? Annesi neden hâlâ gelmemişti. Bütün eşyalarını toplamışlardı.

Hiç kimseye görünmeden, bu şehirden kaçacaklardı. Artık okuldaki arkadaşları onu sevmiyorlardı. Nedenini bilmiyordu. “Pis Yahudi,” demişti en yakın arkadaşı ona. Oysa ne çok severdi onu. En sevdiği bilyesini bile ona hediye etmişti.

“Sen benden ne istediğinin farkında mısın Paul!” Babasının sesi ağlamaklıydı. Elindeki gerdanlığı aceleyle cebine sokuyordu. “Onu sana vermeyeceğim! O bizim tek servetimiz.” Servet ne demektir? Bu adam babasından ne istiyordu? Korkudan bacakları titriyordu. Yine de dolabın aralığından onları seyretmeye devam etti.

Adam babasına yumruk attı. Oysa babası çok güçlüydü. İstese tek eliyle onu gökyüzüne kadar kaldırırdı. Bir yumrukla devrilmezdi.

“Gerdanlığı bana vereceksin. Ben de seni ihbar etmeyeceğim. Başka şansın yok!”

Gerçekten başka şansları yok muydu? Hayır! Babası bu adamdan korkmamalıydı. ‘Tek Servet’lerini ona bırakmamalıydı. Gözleri sevinçle parladı. Babası da adama bir yumruk atmıştı.

Sevinci kısa sürdü. Adam çoktan ayağa kalkmıştı bile. Üstelik elinde bir şey parlıyordu. Bıçak mıydı o? Daha çok küçükken, bir keresinde bıçakla parmağını yaralamıştı. Canı çok acımıştı. Annesi ona, bir daha bıçakları ellemesini yasaklamıştı.

“Paul! Yapma! Bırak o bıçağı!”

Adam babasını dinlemiyordu. Bıçağı bırakmıyordu. Hep aynı şeyi söylüyordu.

“O gerdanlık benim olacak!”

Babasına seslenmek istiyordu. O ‘Servet’ falan istemiyordu. Babasını ve annesini istiyordu. Annesi neden hâlâ gelmemişti? Kalbinin sesi hızlanmaya başlamıştı. Gözleri kocaman olmuştu. Bir heykel olsaydı, ancak bu kadar hareketsiz durabilirdi. Yerde kanlar içinde yatan babasının üzerine eğilmiş, cebinden gerdanlığı çıkararak adama bakıyordu. “Paul amca...” Bunu neden yapmıştı ki? Neden babasını bıçaklayıp annesinin güzel boynunda ıslıl ıslıl durduğunu düşündüğü o kırmızı gerdanlığı almıştı.

Karl Hoffmann, uzun uğraşlardan sonra suçunu itiraf etti. Kendisi de tüm gerçekleri, bir ay önce, babası ölüm döşeğindeyken öğrenmişti. Babasının, sekiz yaşında küçücük bir çocukken annesiyle birlikte toplama kampına götürüldüğünü; aylar sonra annesinin işkencelere dayanamayıp öldüğünü; onun ise oradan kaçmayı başardığını; yıllarca yaşından büyük zorluklar yaşadığını; savaştan sonra Hoffmann ailesinin onu evlat edindiklerini zaten biliyordu.

Bilmediği; Paul Höfner'in, dedesi Oskar Rosendahl'i öldürüp yakut gerdanlığı çaldığıydı. Babası o günü, daha dün olmuşcasına, gözyaşları içinde anlatmıştı Karl'e.

O eve girerken, aslında Silvia Höfner'i öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Onun tek suçu, Paul'ün karısı olmasıydı. Fakat gerdanlığı eline aldığı anda, babasının yaşadığı acıların hesabını sormak istemişti. Paul Höfner olmasaydı, belki babası da ailesini ve gerdanlığı kaybetmeyecek, huzur içinde bir hayatı olacaktı. Gözü dönmüş bir şekilde Silvia Höfner'i bıçaklarken, kulaklarında babasının son sözü yankılanmıştı.

"O gerdanlık bizim tek servetimizdi..."

Babasının ve dedesinin tek servetlerini Höfnerler'den geri almıştı.

Gerdanlığı sakladığı yeri söylemek istememiş, "Bırakın, ait olduğu yerde kalsın," demişti.

'KIZIL GÜNEŞ' yıllar süren serüvenini ait olduğu yerde, Yahudi mezarlığında yatan, Oskar Rosendahl'in tek oğlunun koynunda tamamlamıştı. Artık gerçek sahibinin yanındaydı...

Yeşim YÖRÜK. Detektif proza